

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou ve věci

žalobce: F. B., nar. X, náměstí N.,
zastoupený: Mgr. Dalibor Lípa, advokát, Jugoslávská 856/2, 360 01
Karlovy Vary

proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky,
IČ 00007064, pošt. schr. 21/OAM, Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě ze dne 26. 5. 2021 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 5. 2021 č. j. MV-43332-11/OAM-2021,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá nárok na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému tlumočnickovi žalobce Ing. Dr. Mohamedu Bayramovi, sídlem Hodkovická 33, 463 12 Liberec, se přiznává odměna ve výši 3 129 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Plzni ve lhůtě do 1 měsíce od právní moci tohoto rozhodnutí.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje M. K.

1. Žalobce se žalobou domáhal zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Ředitelství služby cizinecké policie, Příjímacího střediska Zastávka ze dne 3. 1. 2021 čj. CPR-37433-24/ČJ-2020-931200-SV, jímž bylo žalobci uloženo správní vyhoštění na 2 roky podle § 119 odst. 1 písm. b) body 3. a 4. zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR, ve znění pozdějších předpisů.
2. Žalobce v žalobě tvrdil, že správními orgány nebyl náležitě zjištěn skutečný stav věci, a to bez důvodných pochybností, jak je vyžadováno ust. § 3 správního řádu. Jedním z nejzásadnějších pochybení nalézacího správního orgánu bylo, že neprovedl výslech II. účastníka řízení a pokud neprovedl, jeho výslech jako účastníka řízení měl provést jeho výslech v procesním postavení svědka. Tento měl zásadní informace o situaci účastníka řízení v X a především pak o jeho příjezdu do České republiky a délce neoprávněného pobytu. Neprovedením svědeckého, či účastnického výslechu II. účastníka řízení tak správní orgán postupoval v příkrém rozporu s § 50 odst. 3 správního řádu. Žalovaný podle žalobce zcela nepochopitelně tvrdí, že rozhodnutí o vyhoštění nebylo vydáno v rozporu čl. 31 Úmluvy o právním postavení uprchlíků, když toto odůvodňuje mimo jiné tím, že žalobce nijak neprokázal skutečnost, že podal žádost o mezinárodní ochranu neprodleně po vstupu na území ČR. Tuto skutečnost přitom mohl a měl v rámci svého výslechu, pokud by ho správní orgán provedl dotvrdit právě II. účastník řízení ať už v pozici účastníka řízení či svědka. Žalovaný podle žalobce pochybil, když se v rozporu s § 68 odst. 3 správního řádu, naprosto nevypořádal s písemným prohlášením II. účastníka řízení. Žalovaný pak dle žalobce pochybil zásadním způsobem, když se nevypořádal se značnou částí jeho odvolání, zejména s precizací popisu situace žalobce v X, zdali se jednalo o již nové dříve neuplatněné informace a skutečnosti či pouhou precizaci již uvedených skutečností za což je považována žalobcem v rámci řízení o správním vyhoštění je pochopitelně na posouzení, nicméně žalovaný toto posouzení neprovedl a argumentací stran perzekuce žalobce v X a důvody opuštění jeho domovského státu se žalovaný vůbec nezabýval. Žalobce dále namítá nepřiměřenost takového rozhodnutí a zcela zásadní zásah napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce vzhledem ke specifické situaci žalobce, jeho jednání předcházejícímu zahájení řízení a jeho profilu žadatele o mezinárodní ochranu. Není podle žalobce vůbec zřejmé, jaké konkrétní úvahy vedly nalézací správní orgán k předmětnému závěru o přiměřenosti rozhodnutí, či rozhodnutí nalézacího správního orgánu obsahuje toliko úvahy zcela zcestné či nedostatečné. Nalézací správní orgán především v rámci posouzení přiměřenosti ignoroval skutečnost, že žalobce je žadatelem o mezinárodní ochranu, kdy i z zcela nedostatečně provedeného dokazování, je zřejmé, že žádost o mezinárodní ochranu nebyla podána účelově. Žalobce přicestoval do ČR pouze z důvodu podání této žádosti, z důvodu pronásledování v jeho domovské zemi, nikoli proto aby zde pobýval nelegálně. Žalobce se sám a dobrovolně ihned po překročení hranice dostavil na policii, aby o mezinárodní ochranu požádal. Nelze podle žalobce akceptovat praxi, že kterákoliv osoba, která neoprávněně vstoupí na území České republiky obdrží automaticky rozhodnutí o správním vyhoštění, tento postup je zcela proti smyslu zákona, kdy nalézací správní orgán má jiné (mírnější instrumenty, jak situaci řešit) zejména kupříkladu udělit cizinci povinnost z území vycestovat, či správní vyhoštění z důvodu nepřiměřenosti vůbec neukládat. Těmito možnostmi se nalézací správní orgán naprosto nezabýval, stejně jako aplikací čl. 31 Úmluvy o právním postavení uprchlíků. Nalézací správní orgán tak žalobce de facto stigmatizoval ještě před tím, než bylo rozhodnuto, jeho řízení o mezinárodní ochraně, Shodu s prvopisem potvrzuje M. K.

teré v současné době stále běží u nalézacího správního orgánu. Nelze akceptovat argumentaci žalovaného, že rozhodnutí o správním vyhoštění je po dobu azylového řízení nevykonatelné a v případě udělení mezinárodní ochrany bude zrušeno. Správní orgány mají povinnost vydávat v první řadě zákonná, přezkoumatelná a správná rozhodnutí a nemohou se odkazovat na výsledky jiných řízení. Žalovaný podle žalobce ve svém nepřezkoumatelném odůvodnění rozhodnutí uvádí, že s nelegálním pobytem je spojena potenciální nemožnost zajistit si zákonným způsobem prostředky k obživě, a to vede k dalšímu protiprávnímu jednání, kterým jsou porušovány zákony o zaměstnanosti, pracovně právní předpisy, daňové předpisy a další zákony. Pausálně předjímat další protiprávní chování žalobce a takovouto argumentací obhajovat přiměřenost rozhodnutí nalézacího správního orgánu, je podle žalobce nepřípustné. Žalobce se (navíc z dobrého důvodu) dopustil nelegálního pobytu na území ČR pouhý 1 den a ihned se sám nahlásil policii, za což obdržel správní vyhoštění a zákaz pobytu v EU na 2 roky. Tato disproporce je podle žalobce zjevná a nalézací správní orgán se délkou uloženého vyhoštění v komparaci s pochybením žalobce naprosto nezabýval.

3. Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhl její zamítnutí s tím, že dle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 a 4 zák. č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizinci, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států EU, stanovenou na dva roky. Žalobce pobýval na území ČR bez platného cestovního dokladu a oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn. Z napadeného rozhodnutí plyne, že žalobce od blíže nezjištěného dne svého vstupu na území do příchodu do ZZC Bělá Jezová dne 11.11.2020 se zdržoval na území ČR bez cestovního pasu a platného víza nebo oprávnění k pobytu. Tím se dopustil jednání, za které je policie oprávněna uložit správní vyhoštění až na 5 let. Žalovaný došel k závěru, že v případě žalobce ani nebyly shledány důvody ve smyslu ust. § 119a odst. 2 zák. o pobytu cizinců, které by vydání rozhodnutí o správním vyhoštění znemožňovaly, tj. nebylo prokázáno, ani sám žalobce neuvedl, že by jej k České republice, nebo osobě v ní žijící, poutaly závazky, které by mu znemožňovaly návrat do země původu nebo jejichž přerušení by nepřiměřeně zasáhlo do jeho soukromého či rodinného života. Žalovaný poukazuje na závažnost protiprávního jednání, kdy žalobce na území České republiky vstoupil (bez cestovního dokladu, jakož i bez víza či jiného oprávnění k pobytu, čímž naplnil rovnou dvě ustanovení zákona o pobytu cizinců) po neoprávněném překročení státní hranice České republiky. Této síti přitom využil dobrovolně a vědomě. Jak uvedl Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 31. 8. 2017, č. j. 4 Azs 121/2017 - 35 „Nastane-li některá ze situací předvídaných v § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, je příslušný správní orgán vždy povinen nařídit cizinci, aby opustil území České republiky, a zakázat mu pobyt na českém území i po následnou dobu stanovenou v rozhodnutí o správním vyhoštění (...).“ Obdobně srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2015, 7 Azs 215/2019 č. j. 8 Azs 38/2015 - 41, podle něhož: „při rozhodování o správním vyhoštění není třeba prokazovat cizincovo zavinění, tj. jeho vnitřní psychický stav ke skutečnostem, které zakládají důvod pro uložení správního vyhoštění. Nastane-li některá ze situací předvídaných v § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, je příslušný správní orgán vždy povinen nařídit cizinci, aby opustil území České republiky, a zakázat mu pobyt na českém území i po následnou dobu stanovenou v rozhodnutí o správním vyhoštění (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2010, č. j. 9 As 54/2010-74, č. 2129/2010 Sb. NSS).

Shodu s prvopisem potvrzuje M. K.

4. Součástí správního spisu žalovaného je úřední záznam ze dne 16.11.2020, podle něhož žalobce podal dne 11.11.2020 ve 14:15 hodin žádost o mezinárodní ochranu v zajišťovacím středisku Bělá Jezová. Správní orgán 20.11.2020 zahájil řízení o správním vyhoštění na základě toho, že žalobce pobýval na území České republiky bez platného cestovního dokladu, ač k tomu nebyl oprávněn.“
5. Dne 20.11.2020 byl se žalobcem proveden výslech. Žalobce uváděl, že vycestoval z X bez cestovního dokladu proto, že má zákaz vycestovat z politických důvodů. Každý týden se musel hlásit u soudu, protože měl zákaz vycestování. Uváděl, že v minulosti demonstroval za stranu HDP. Z X odjel kamionem v nočních hodinách, byl zde v návěsu kamionu se 30 až 40 lidmi, kteří hovořili různými řečmi. V prostoru návěsu byl člověk, který komunikoval s organizátorem převaděčské akce. Kamion během cesty několikrát zastavil, oni však nesměli z kamionu vystoupit. Cesta trvala asi 5 dnů. Potom byl vyzván, aby vystoupil. Uvedl, že vystoupil 10.11.2020. Ihned se spojil se svým strýcem, který má pobyt v ČR. Spolu jeli na Příjímací středisko Zastávka a následně požádal o azyl. Jednalo se o strýce X X. Žalobce uvedl, že v domovském státě mu hrozí újma na životě a byl na něj vydán zatykač.
6. Správní orgán I. stupně oznámil Özcanu Boztasovi, že se stal účastníkem řízení. Ministerstvo vnitra České republiky, Odbor azylové a migrační politiky, vydalo dne 20.11.2020 závazné stanovisko k možnosti vycestování cizince s tím, že je vycestování možné. K obecné situaci Kurdů správní orgán uvedl, že mu není zřejmé, že by přístup k více než dvacetimilionové etnické komunitě by měl být v X vystupňován do podoby plošného pronásledování. Právně není Kurdům bráněno ve společenské integraci a individuální seberealizaci. Dále správní orgán opatřil Informaci odboru azylové a migrační politiky MV ČR z července 2020 o bezpečnostní a politické situaci v zemi.
7. V odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně se konstatuje, že žalobce pobýval na území ČR bez platného oprávnění od 10.11.2020 do příchodu do Bělé-Jezové ve 14:15 dne 11.11.2020. Tím naplnil důvod pro ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bod třetí a čtvrtý zákona o pobytu cizinců. Správní vyhoštění na dva roky bylo stanoveno s ohledem na to, že závažnost provinění spatřoval správní orgán v tom, že cizinec na území nelegálně přicestoval a pobýval bez platného oprávnění, ač si byl neoprávněnosti svého pobytu plně vědom. Z hlediska přiměřenosti rozhodnutí ve smyslu § 174a o pobytu cizinců správní orgán připomněl, že zdravotní stav žalobce je podle jeho vyjádření dobrý, v rodné zemi má stále zázemí a nebyly zjištěny skutečnosti, na základě kterých by mu mohlo hrozit v případě návratu do vlasti skutečné nebezpečí ve smyslu § 179 zákona o pobytu cizinců. Naopak ve společnosti v ČR není integrovaný, bydlí zde pouze strýc, kterého nelze zahrnovat do pojmu osoba blízká. Cizinec si je plně vědom svého nelegálního pobytu. Zájmem státu je, aby cizinci pobývající na území respektovali platný právní řád, z bezpečnostního hlediska je značným rizikem tolerovat na území cizince, který je srozuměn s tím, že porušuje zákony a k legalizaci pobytu využije institut mezinárodní ochrany.
8. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, k němuž bylo přiloženo čestné prohlášení jeho strýce X X, který uvedl, že jeho synovec přicestoval bez oprávnění, protože v X mu jako politicky aktivnímu Kurdovi hrozilo pronásledování a věznění, kdy otevřeně podporoval Lidově demokratickou stranu HDP. Před svým útekem z X byl několikrát zadržen policií a podroben výslechům, kdy došlo i na bití a mučení. Celá rodina

Shodu s prvopisem potvrzuje M. K.

synovce je v X vedena jako politicky nespolehlivá s protirežimní historií. Žalobce v odvolání navrhl provést výslech jeho strýce.

9. Odvolací orgán opatřil vyplněný formulář Poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu ze dne 20.11.2020. Žalobce uvedl jako důvod žádosti, že v X sympatizoval se stranou HDP a dělal různé dobrovolnické práce, proto ho obtěžovala policie. V pohovoru z téhož dne žalobce uváděl, že v roce 2018 se stal členem HDP, a to do roku 2019, kdy vystoupil, aby měl klid od policie, poté byl jen sympatizantem strany. V únoru 2019 ho s brožurami této strany zastavila policie. Na policii byl 3 dny, než byl předveden před soud, kde se řešila jeho aktivita pro stranu a dále to, že se vyhýbá výkonu základní vojenské služby. Soud mu dal trest, aby se chodil každý týden hlásit na policejní stanici, a nařídil mu, aby nastoupil konečně základní vojenskou službu. Žalobce uvedl, že toto odmítá. Právník se už neodvolával, řekl mu, že to dopadlo dobře, a že má jít pouze na povinnou vojnu. V roce 2019 byly v X volby na konci léta. Na pobočce HDP byla vlajka, kterou chtěla policie strhnout. Když tomu chtěli zabránit, dostali se s policií do křížku a následně utekl pryč. Žalobce znovu uvedl, že odmítá nastoupit základní vojenskou službu, udělá vše, aby tam nemusel. Nebude sloužit státu, který ho omezuje na jeho svobodě. Jako Kurd by to měl na vojně těžké. ČR si vybral proto, že zde má strýce, aby mu pomohl do začátku, aby zde mohl žít. První předvolání na vojenskou službu dostal v červenci 2020, druhé v prosinci 2020. Dostal pokutu za vyhýbání se vojenské službě, nezaplatil ji. V případě návratu do vlasti uváděl, že by byl ohrožen na životě, protože by musel na vojnu. V kontaktu se svojí rodinou je, mají se dobře.
10. Žalovaný doplnil informace o zemi původu o informaci Ministerstva vnitra Velké Británie z října 2019 týkající se kurdské populace a osob vracejících se do X.
11. V žalobou napadeném rozhodnutí žalovaný konstatoval, že žalobce přicestoval na území ČR na základě vlastního rozhodnutí a po dohodě se strýcem v úkrytu nákladního prostoru kamionu za pomoci převaděče a bez jakýchkoliv dokladů. Tím se dopustil jednání podle ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bod třetí a čtvrtý zákona o pobytu cizinců. Celou dobu neoprávněného pobytu se nepodařilo prokázat, avšak nesporné je, že sem neoprávněně vstoupil a pobýval. Nebyly shledány důvody dle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, neboť nebylo prokázáno, ani žalobce neuvedl, že by ho v ČR poutaly závazky znemožňující návrat do země původu, nebo jejichž přerušeni by nepřiměřeně zasáhlo do jeho soukromého či rodinného života. Ohledně požadavku žalobce, aby se jeho strýc stal druhým účastníkem řízení, považuje žalovaný tento postup správního orgánu I. stupně za bezprecedentní velkorysost přesahující rámec zákonné úpravy. To, že přijel za strýcem, s nímž byl v kontaktu, nevytváří předpoklad, že má strýc postavení účastníka řízení. Podle § 27 odst. 1 písm. b) správního řádu jsou účastníky řízení z moci úřední dotčené osoby, jimž má rozhodnutí založit, změnit nebo zrušit právo či povinnost. Ministerstvo vnitra mezi odvolatelem a jeho strýcem neshledalo vztah společenství při uložení správního vyhoštění žalobce. Účastenství strýce nelze podřadit ani pod tzv. nepřímé účastenství dle § 27 odst. 2 správního řádu, podle něhož jsou účastníky dotčené osoby, které mohou být rozhodnutím přímo dotčeny ve svých právech či povinnostech. Toto ustanovení předpokládá přímé dotčení, u strýce však ve vztahu k uložení správního vyhoštění žalobci není. Jedná se v krajním případě o dotčení nepřímé, stejně jako u jiných osob v rodinném poměru. Jde o to, že řízení bezprostředně se dotýká pouze osoby, které se správní vyhoštění ukládá. Dotčení ostatních osob jsou pouze nepřímá, byť mohou být citelná. Právem každého státu je regulovat příchod a pobyt cizinců na svém území a stanovit

Shodu s prvopisem potvrzuje M. K.

podmínky pro jejich pobyt. Smyslem správního vyhoštění je snaha zamezit dalšímu pobytu cizince, který na území pobývá bez dokladů. Ustanovení § 119 nevyžaduje k odpovědnosti cizince ani jeho zavinění. Důvody neoprávněnosti pobytu jsou nepodstatné a jejich nezohlednění nelze ani považovat za přepjatý formalismus ve smyslu rozsudku NSS č. j. 2 As 52/2013 - 69 a 4 As 5/2012 - 22. V řízení žalobce neuvedl ani žádný závažný důvod, který by mu v návratu do domovského státu bránil. Neshody mezi stoupenci politických stran či kurdská národnost či povolání k výkonu vojenské služby není možné samo o sobě považovat za pronásledování nebo persekuci. To vyplývá ze závazného stanoviska k možnosti vycestování cizince. Zájem státu je, aby cizinci pobývající na jeho území respektovali platný právní řád. Z bezpečnostního hlediska je značným rizikem tolerovat pobyt cizince, který přicestuje nelegálně a od prvních okamžiků je srovnán s porušováním zákonů. S nelegálním pobytem je spojena potencionální nemožnost si zákonným způsobem prostředky k obživě. Vede to k dalšímu protiprávnímu jednání, porušování zákonů o zaměstnanosti, pracovně právních předpisů, daňových předpisů apod. Žalovaný rovněž neshledal nepřiměřenost rozhodnutí vzhledem k tomu, že věk žalobce ani jeho zdravotní stav ho neomezují v možnosti vycestování. Zázemí sociálního nebo ekonomického charakteru nemá na území vybudováno. Jeho rodiče i sourozenci stále žijí v X, nemají žádné problémy a on je s nimi v pravidelném kontaktu, nic tedy nevylučuje jeho návrat. Podle článku 31 odst. 1 Úmluvy o právním postavení uprchlíků se smluvní státy zavazují, že nebudou stíhat pro nezákonný vstup či přítomnost uprchlíky, který přicházejí přímo z území, kde jsou jejich život nebo svoboda ohroženy, ve smyslu článku 1, vstoupí nebo jsou přítomni na jejich území bez povolení, za předpokladu, že se sami přihlásí bez prodlení úřadům a prokáží dobrý důvod pro svůj nezákonný postup. Aby mohl žalobce požívat ochrany tohoto ustanovení, musel by být na útěku před pronásledováním, přicházet přímo ze státu, kde mu hrozilo pronásledování nebo vážná újma, a prokázat závažný důvod pro svůj neoprávněný vstup. Dle vlastního sdělení přicestoval žalobce pozemní cestou. Česká republika s výjimkou mezinárodního letiště nemá vnější Schengenskou hranici, a není proto možné, aby na její území kdokoli, kdo přijíždí automobilem, vstoupil přímo z území, kde je jeho život nebo svoboda ohrožen. I když žalobce tvrdil, že prostory kamionu bylo možné opustit jen výjimečně a se souhlasem převaděčů, muselo mu být zřejmé, že vstoupil na území států EU. Také nebylo nemožné, aby projevil úmysl požádat o mezinárodní ochranu v první bezpečné zemi, kterou projíždí. Postup správních orgánů X nelze dle žalovaného nazvat pronásledováním či ohrožením života či svobody. Žalobce žil společně s rodiči v X. Pracoval na stavbách, byl mu vystaven legální cestovní pas, politicky se mírně angažoval po dobu jednoho roku, pak vrátil legitimaci. Byl zadržen a odsouzen pouze za nenastoupení povinné vojenské služby. Trest spočíval pouze v pravidelnosti pravidelného hlášení pobytu a zaplacení pokuty. Požadavky X orgánů nebyly pronásledováním, správní orgány se snažily přimět žalobce, aby je respektoval jako ostatní turečtí občané. Pokud žalobce mohl v domovském státě legálně žít, pracovat, získat cestovní pas, neměl důvod nelegálně vstupovat do České republiky. Nesplnil článek 31 Úmluvy, konkrétně podmínku prokázat závažný důvod pro neoprávněný vstup. Podle rozsudku např. Nejvyššího správního soudu č. j. 6 As 28/2013 - 41 ze dne 1. 8. 2013, v rámci zkoumání možnosti vyhoštění není závazně posuzováno, zda cizinec opustil domovský stát z azylově relevantních důvodů. Pokud se prokáže, že strach o život žalobce je oprávněný, projeví se to udělením mezinárodní ochrany a platnost tohoto rozhodnutí o správním vyhoštění zanikne. Při odůvodnění délky vyhoštění žalovaný zohlednil relativně krátkou dobu neoprávněného pobytu, ale také skutečnost, že

Shodu s prvopisem potvrzuje M. K.

se tohoto vstupu a pobytu dopustil žalobce úmyslně. K návrhu na důkaz výsledkem jeho strýce žalovaný uvedl, že se nedomnívá, že by tímto výsledkem mohly být vytěženy informace, které by podstatně doplnily údaje získané z vyjádření přímo žalobce a následného vyjádření jeho strýce formou čestného prohlášení. Tudíž tomuto návrhu nebylo vyhověno pro nadbytečnost.

12. Žalobu soud neshledal důvodnou.
13. Soud je vázán žalobními body uvedenými v žalobě. První žalobní bod spočívá v námitce neprovedení výsledku druhého účastníka řízení, který měl být proveden jako výsledek v procesním postavení svědka. Je pravdou, že správní orgán prvního stupně chybně ve správním řízení posuzoval postavení strýce žalobce jako účastníka řízení. Nicméně soud neshledal pochybení ani v neprovedení výsledku této osoby jakožto svědka pro nadbytečnost, neboť žalovaný v napadeném rozhodnutí neprovedení výsledku odůvodnil dostatečně a logicky tak, že povinnost tvrzení rozhodných skutečností spočívá především na žalobci. Nadto se strýc žalobce vyjádřil i písemně tzv. čestným prohlášením a rovněž z tohoto jeho vyjádření vyplynulo, že důvody opuštění země původu mohl nejpodrobněji a nejpresněji popsat jedině sám žalobce, který tak ostatně i v rámci řízení o mezinárodní ochraně učinil.
14. Pokud jde o tvrzení žalobce o porušení čl. 31 Úmluvy o právním postavení uprchlíků, z výše shrnutého žalobou napadeného rozhodnutí vyplývá, že se touto otázkou žalovaný podrobně zabýval. Soud se ztotožnil s žalovaným v tom, že žalobce nepožádal o udělení mezinárodních ochranných opatření po překročení hranice, tj. po vstupu do Schengenského prostoru, nýbrž vědomě procestoval několik zemí, aby se dostal až do České republiky. Žalobce tedy ve smyslu čl. 31 odst. 1 Úmluvy nepřicházel přímo z území, kde byly (dle jeho tvrzení) jeho život nebo svoboda ohroženy.
15. Další žalobní bod spočívá v tom, že se žalovaný podle názoru žalobce nevypořádal s precizací popisu situace žalobce v X. Soud se s tímto tvrzením neztotožnil, neboť žalovaný doplnil řízení a opatřil podklady z řízení o mezinárodní ochraně, zejména protokol o pohovoru se žadatelem o azyl. Následně žalovaný v napadeném rozhodnutí správně uvedl, že ze všech žalobcových tvrzení vyplývá, že hlavním důvodem k opuštění země i hlavním důvodem obav z návratu do vlasti je okolnost, že bude muset nastoupit povinnou vojenskou službu. Nejde tedy o azylově relevantní důvod. Účast v opoziční straně ze strany žalobce byla v tomto směru okrajová a dočasná a nebyl za ni před soudem trestán. Kromě toho naplnění podmínek ustanovení § 119 zákona o pobytu cizinců, je založeno na odpovědnosti objektivní, tudíž není rozhodné, jak s konečnou platností bude rozhodnuto o žádosti žalobce o mezinárodní ochranu.
16. Pokud jde o tvrzení žalobce o nepřiměřeném zásahu do soukromého a rodinného života, s tímto se vypořádaly ve svých rozhodnutích orgány obou stupňů, a to dle názoru soudu dostatečně. Podstatné je, že hlavní část rodiny žalobce, tedy jeho nejbližší, zůstávají v X a nic jim tam nehrozí. Žalobce zde naopak žádné vazby nemá, kromě kontaktu na svého strýce, s nímž se domluvil, že do ČR přijede.
17. Z napadeného rozhodnutí nelze dovodit, že by správní orgány postupovaly tak, jak tvrdí žalobce, tedy že by automaticky vyhošťovaly každého, kdo neoprávněně vstoupí na území ČR. Naopak je z výše shrnutého odůvodnění napadeného rozhodnutí zřejmé, že situaci žalobce se správní orgány zabývaly individuálně a důvody uděleného vyhoštění byly konkretizovány.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. K.

18. Soud nepovažuje za zcela zjevně nepřiměřený, a tudíž nezákonný, postup správních orgánů spočívající v uložení správního vyhoštění na 2 roky, přestože žalobce prokazatelně pobýval neoprávněně na území ČR jeden den. Délka vyhoštění byla dle názoru soudu dostatečně přesvědčivě odůvodněna zejména tím, že žalobce úmyslně nelegálně přicestoval bez dokladů přes několik zemí Schengenského prostoru až do ČR, aniž by k tomuto postupu byly shledány relevantní důvody. Skutečnost, že s nelegálním pobytem se spojena nemožnost legálně si obstarávat prostředky na živobytí, je podle názoru soudu pouze konstatováním obecné skutečnosti ze strany správního orgánu a odůvodnění napadeného rozhodnutí v této části není nepřezkoumatelné.
19. S ohledem na veškeré výše uvedené skutečnosti soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) zamítl (výrok č. I. rozsudku)
20. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., kdy by na náhradu nákladů řízení měl právo žalovaný, jenž měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, ani nepožadoval jakoukoli jejich náhradu, proto nebyla náhrada nákladů žádnému z účastníků řízení přiznána (výrok č. II. rozsudku).
21. Dle ustanovení § 58 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) *„znalec a tlumočník mají právo na náhradu hotových výdajů a odměny za znaleckou a tlumočnickou činnost. Výši této odměny stanoví zvláštní právní předpis.“*
22. Dle ustanovení § 59 odst. 2 s. ř. s. *„stát platí náklady vynaložené na svědecké, znalečné, tlumočné a jiné náklady spojené s dokazováním. Předseda senátu však může účastníkovi, který nebyl osvobozen od soudních poplatků, usnesením uložit, aby složil zálohu na náklady provedení důkazu, který navrhl.“*
23. O odměně tlumočníka rozhodl soud v souladu se zákonem č. 354/2019 Sb., zákon o soudních tlumočnících a soudních překladatelích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon“), a podle vyhlášky č. 507/2020, vyhláška o odměně a náhradách soudního tlumočníka a soudního překladatele, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška“). V souladu s ustanovením § 19 vyhlášky ve spojení s ustanovením § 2 odst. 1 vyhlášky činila sazba za hodinu ve výši 450 Kč, čímž byla následně navýšena dle ustanovení § 7 odst. 1 písm. b) vyhlášky o 10 % čili o 45 Kč. Tlumočník vynaložil cestovní náklady z Liberce do Plzně a zpět dle ustanovení § 14 odst. 1 vyhlášky v celkové výši za 2 529.60 Kč. Soud tedy přiznal tlumočnickovi tlumočné v celkové výši 3 129 Kč. Tlumočné bude tlumočnickovi vyplaceno z účtu Krajského soudu ve lhůtě 15 dnů od právní moci tohoto usnesení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň 19. července 2021

Shodu s prvopisem potvrzuje M. K.

Mgr. Jana Komínková v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje M. K.